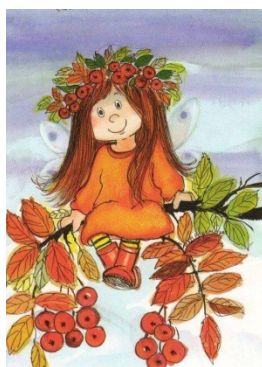

Nr. 1

Parfum de toamnă

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ÎNVĂȚĂTOR RADU ION”

VADU-PĂRULUI, ALBEȘTI-PALEOLOGU

Cuvânt înainte

Am conceput revista „Mlădițe literare” ca o încununare a activității copiilor din cadrul orelor de „Compoziții literare”, opționalul clasei a III-a în anul școlar 2015-2016.

Ideea de a învăța să compunem, mai ales poezii, a venit din partea elevilor, care au vrut cu tot dinadinsul să aibă o oră specială în care să găsească rime sau expresii frumoase, apoi să construiască ei înșiși texte în proză sau în versuri, în care cuvintele să cânte și să încânte.

E o mare bucurie să simți că ești ascultat cu plăcere de colegi și de doamna învățătoare, că atunci când îți citești compoziția literară nu se aude niciun foșnet de caiet!

Primul număr al revistei -Parfum de toamnă- îl dedicăm Zânei arămii, care ne-a readus împreună la școală, locul pe care îl îndrăgim cu toții și unde ne bucurăm de fiecare mică reușită.

În orice activitate am investi, ne dorim ca toți cei implicați să aibă de câștigat. Sunt convinsă că în fiecare copil s-a produs, de la începutul anului școlar și până în momentul apariției revistei, un progres în procesul de comunicare, oricât ar fi el de mic. Desigur că rezultatele sunt diverse, pentru că și implicarea lor a fost diferită

și, de ce să n-o recunoaștem, fiecare copil este înzestrat cu un anumit talent, nu neapărat literar.

Oricum ar fi, ne mândrim cu ceea ce am realizat și ne dorim ca în următorul număr al revistei „mlădițele” să se transforme, să crească și să ne încânte cu noi compoziții, iar „mugurașii” mai puțin curajoși/ conștiincioși să se mobilizeze și să producă și ei compoziții care să îmbogățească paginile revistei.

Profesor pentru învățământul primar,

Ungureanu Gabriela

Colectivul de redacție

Anghel Andreea

Cernat Ștefania

Cristiev Ionuț

Dăscălescu Teodora

Doagă Denisa

Jalbă Justina

Oprea Sebastian

Tudor Daniel

Coordonator,

prof. înv. primar, Ungureanu Gabriela

Prima zi de școală

Jalbă Justina

Mențiune

Concursul Național de creație literară “George Tutoveanu” Bârlad

Toamna a venit în tindă
Școala porțile-și deschide.

Mulți copii frumoși,
Unii mai sfioși,
Alții zgomotoși,
Merg pe-ntreaga stradă,
Ca la o paradă,
Lumea să îi vadă
Că-s mândri școlari
Și-or s-ajungă mari!

În curtea școlii mare
E doamna-nvățătoare,
Mereu zâmbitoare
Și cu grijă mare:
Să-i învețe pe mititei
Tot ce încă nu știu ei.

Zi de școală

Oprea Sebastian

Zi de zi, de dimineață,
Mama mea cea grijulie,
Cu voce dulce mă îmbie:
- Sebi, spală-te pe față,

Să te-mbraci și să mănânci

Și la școală să te duci!

Ora 8 a și sosit!

Clasa s-a însuflețit.

Toți copiii au venit.

O așteptăm cu nerăbdare

Pe doamna învățătoare,

Să pornim în aventuri

Ce ne-aduc învățături.

Aventura

Doagă Denisa

Premiul al III-lea

Concursul Național de creație literară “George Tutoveanu” Bârlad

Seara trecută am călătorit într-o lume magică, împreună cu vechiul meu manual de limba română. L-am primit la începutul anului școlar, dar nu nou, așa cum s-a întâmplat în anii trecuți, ci rupt și mâzgălit. Chiar și așa, în vis, el mi-a vorbit:

- Ești pregătită pentru o aventură, Denisa?
- Da. Ai harta?
- Desigur.
- Unde vom merge?
- În Tărâmul Citirii. Știi să citești?
- Știu din clasa I.
- Ca să ajungem în Tărâmul Citirii, va trebui să trecem printr-o mlaștină, în care, acum câțiva ani, s-au pierdut câteva din filele mele. Știu cine le-a rupt, știu și de ce, dar l-am iertat pe acel copil, spuse cu suspine în glas bietul meu manual.
- Sunt gata să le recuperăm!

Și am zburat departe, departe până am ajuns la mlaștină. Pe deasupra ei pluteau zeci de bucăți de hârtie, file rupte din cărți, unele transformate în vaporașe, altele în avioane, în coifuri...

- Uite aici sunt și filele mele.
- Cum le vom recunoaște ?
- Sunt ale mele. Sigur le voi recunoaște.

Pe aripile manualului, am zburat pe deasupra mlaștinii și, cu grijă mare, am adunat filele lipsă. Când am ajuns în Tărâmul Citirii, era atât de mulțumit!

- Ei, acum, după ce mă vei lipi, vom putea porni într-o nouă aventură, aceea a cititului, zise manualul cu emoție în glas. Fiecare filă este importantă și toate cunoștințele se leagă de la o pagină la alta. Acum vei înțelege lecțiile.
- Promit să am grijă de tine!

Visuri de copil pe aripile toamnei

Jalbă Justina

A sosit anotimpul toamna, crăiasa cu năframa arămie! Ea aduce zilele mai scurte, nopți mai reci și mai lungi. Soarele nu mai încălzește ce aceeași putere ca vara, iar diminețile sunt cam răcoroase. Adună păsările călătoare în stoluri și le dă startul către țările calde. În grădini, în vii, pe câmp, rumenește frunzele, iar prietenul ei, vântul fură hainele copacilor și îi lasă goi, tremurând. Oamenii culeg roadele, iar copiii încep un nou an de școală.

Îmi place anotimpul toamna pentru că este bogat în fructe aromate, gustoase și sănătoase!

Pași de toamnă

Dăscălescu Teodora

Este o după-amiază dezmiertată de razele palide ale soarelui de toamnă. Mă plimb domol pe poteca împodobită de frunzele arămii, galbene, roșiatice și de nucile îmbrăcate în cămăși zdrențuite, din care curge mustul amar. Stratul gros al frunzelor multicolore a îmbrăcat cărarea și întreg câmpul cu o pelerină dantelată și foșnitoare. Pădurea e tristă, rămasă fără prietenii cântăreți, fără florile parfumate, fără umbra răcoroasă... Singurii care îi mai clatină crengile golașe sunt vântul și frigul. Devin melancolică și adun câteva frunze colorate pentru ora de arte vizuale, apoi îmi închei și ultimul nasture al hăinuței și pornesc grăbită spre casă. Vântul suflă din ce în ce mai rece.

Zâna Toamna

Jalbă Justina

Ce frumoasă ești, Toamnă,
Îmbrăcată ca o doamnă,
Cu straie de grâne
Și nasturi de prune!

Dimineața aduci rouă,
Iar după-amiază plouă.

Aurești natura
O, ce frumusețe!
Dar aduci și frigul,
Ca unei regine,
Florile se-nchină
Și-și pun fața-n tină.

Bine-ai venit, toamnă!

Tudor Daniel

Ai venit, dragă toamnă,
Ca totdeauna, mândră doamnă!
Diminețile pică rouă
Și afară mai mult plouă.
În hambare, multe grâne,
Și-n butoaie struguri, prune.

Doamna toamnă

Cristiev Ionuț

Vine toamna friguroasă
Cu haina ei cea mai frumoasă
De culoare ruginie
Acoperind vița de vie.
Hambarele-s pline de grâne
Coșurile, cu struguri, prune.
Mulțumesc, frumoasă toamnă,
Te tratăm ca pe o doamnă.

Culorile toamnei

Cernat Ștefania

Este toamna îmbrăcată

Cu veșminte arămii,

Natura o-mprospătează

Și ne-aduce bucurii.

Blândețea culorilor,

Bucuria ochilor!

Frunze arămii, aurii, portocalii,

Sunt luate-n zbor

De vântul dansator

Și duse-n sus, pe cer,

O pânză-ntunecată

De frunze luminată.

Culori de toamnă

Anghel Andreea

Cu mantia ei ruginie

Toamna a venit în zori,

Iar copiii încep școala

Bucuroși și silitori.

Copacii au primit veșminte de aramă

Și norii negri și grei s-au transformat,

Ploi reci și dese zilnic cheamă,

Iar cerul pare un cuib albastru, răsturnat.

Semnele toamnei

Anghel Andreea

Iată, toamna a venit!

Frunzele au ruginit,

S-au copt strugurii în vii.

Haideți la cules, copii!

Păsările au plecat

Recoltele le-am adunat,

Zână cu mantie ruginie,

Iarna așteptăm să vie!

Prințesa Crizantemă

Cernat Ștefania

Premiul al II-lea

Concursul Interjudețean „Sărbătoarea crizantemelor” Botoșani

A fost odată ca niciodată un regat bogat, condus de un rege și o regină buni și blânzi, foarte iubiți de supușii lor. Un singur neajuns aveau cu toții: regina nu putea avea copii.

Într-o zi, pe meleagurile acelea a ajuns o tânără vrăjitoare. Era îmbrăcată cu niște straie arămii, încinsă cu o cingătoare verde ca smaraldul, încălțată cu saboți maronii. Dar ceea ce atrăgea privirea tuturor era părul ei. Parcă niciodată nu fusese atins de vreun pieptene! Era cea mai ciufulită ființă pe care ne-o putem imagina!

- Vai, sărmană fată, ce s-a întâmplat cu părul tău? o întrebă blânda regină.
- Ce este cu părul meu? Nu mi s-a întâmplat absolut nimic, zise tânăra, trecându-și degetele-i firave printre pletele cu sclipiri aurii.
- O pot ruga pe coafeza mea să te aranjeze un pic. Poate să-l și tundem...
- Nimeni nu se atinge de părul meu! Eu venisem să vă ajut, dar dacă voi sunteți mai interesați de coafura mea, atunci ea să vă rămână dovada trecerii mele pe aici. Bună și iubită regină, stăpânul meu m-a trimis sol ca să-ți vestesc nașterea unei fete. Ea se va naște într-o frumoasă zi de toamnă, când pădurea va deveni ruginie, întocmai ca rochia mea.
- Ce veste bună, se minună regina cu ochii plini de lacrimi! Cum te pot răsplăti, draga mea?
- Numește-o pe fiica Măriei Tale, Crizantema.
- Promit.

Tânăra vrăjitoare se făcu nevăzută.

Timpul trecu și regina aduse pe lume o mică prințesă, bucălată, cu ochii rotunzi și căprui ca două castane, cu buzele ca o frăguță și... cu părul auriu și atât de ciufulit că nimeni nu reușea să-l îndrepte, atât de răzvrătit era!

Regina o sărută pe frunte, zicând:

- Mica mea Crizantemă, prințesa zilelor de toamnă, ești aidoma solului care a vestit nașterea ta! Ne vei lumina zilele!

Și, întorcând privirea pentru un moment spre fereastră, regina murmură, printre câteva lacrimi de fericire: „Mulțumesc!”

Balul Toamnei

Anghel Andreea

Premiul al II-lea

Concursul Interjudețean „Sărbătoarea crizantemelor” Botoșani

În fiecare anotimp, Bătrânul An organiza un bal în onoarea uneia dintre fiicele sale. În luna mai era balul Primăverii. Ce splendoare de flori, care mai de care mai colorată și mai parfumată! Urma, în luna iulie, balul Verii. Ea îl avea mereu invitat de onoare pe Soare. În octombrie se ținea balul Toamnei, iar în ianuarie, al prințesei Iarna. Flori de gheață, în cele mai meșteșugite forme se prezentau la palatul Marelui An.

E sfârșit de octombrie și Toamna se pregătește să-și încânte oaspeții. A adunat recolte mai bogate ca în alți ani, peste tot se văd panere cu struguri, mere rumene, pere dulci și zemoase, prune brumate, gutui gălbui, care cu porumb, cu dovleci rotunzi în pânțele.

Surorile ei o invidiază pentru atâtea bogății, dar undeva îi găsesc un neajuns... Cu ce flori va împodobi întreg palatul? Trandafirii au decorat sălile la balul Verii și, oricum acum nu prea mai sunt înfloriți! Mușcatele, parcă nu s-ar potrivi! Daliile sunt prea mari! Crăițele miros cam urât! Tufănelele sunt cam mici! Crizantemele, cam ciufulite!

Biata Toamna începu să se panicheze. La un colț, o mica slujnică o liniști:

- Draga mea stăpână, în grădina palatului, sădite de chiar mama ta, sunt fel de fel de crizanteme, de forme și culori diferite. Ele erau florile preferate ale biete regine.
- Mergi și adună-le pe toate!

La poarta palatului, Toamna a împletit o mândră cunună care a încântat pe toți oaspeții. Fiecare a luat câte un fir și l-a dus acasă. Culorile variate și miresmele amărui ale crizantemei s-au răspândit peste tot în lume.

O aventură de poveste

Cernat Ștefania

Era o zi obișnuită de toamnă. Vremea devenea din ce în ce mai rece. Într-o zi, Ița- Frunzulița se trezi. Auzise un sunet cristalin, ca un clopoțel de argint, sunând de trei ori. Într-un suflet se duse la Mica-Rândunica, prietena ei, care locuia chiar în capătul celălalt al pădurii.

- Este cineva acasă?
- Da. cine e?
- Eu, Ița-Frunzulița!
- Salut, Ița! Ce s-a întâmplat?
- Vino repede! Trebuie să descoperim ce s-a auzit în pădure! Cineva m-a strigat, apoi a sunat dintr-un clopoțel.
- Ce-ți venii, soro? Cine să te strige?
- Grăbește-te!
- Vin, de dragul tău, dar sunt sigură că ți s-a părut. Poate că ai visat.

Afară, cerul era cam înnorat. Deodată a început să plouă. O ploaie rapidă, cu stropi mari, ca de vară a început. Cele două prietene nici nu știau încotro să o ia. Și, tot ca vara, soarele a ieșit repede de după nori.

- Ce curcubeu minunat! Hai să-l urmărim! Cine știe? Poate ne alegem cu ceva, zise Ița –Frunzulița. Parcă de acolo se aude clopoțelul.
- Povești! Nu există comoara de la capătul curcubeului, o contrazice Mica-Rândunica.
- Eu mă duc...

Ce o fi găsit Ița-Frunzulița acolo, vom afla la primăvară, pentru că din acea zi curcubeul nu a mai apărut. Nori grei și cenușii au acoperit cerul, iar soarele nu a mai apărut așa sclipitor. Mica-Rândunica a plecat în căutarea prietenei ei, spre țările calde, unde speră să găsească celălalt capăt al curcubeului...

